

VENÄJÄN VALLANKUMOUKSEN „LUONTEESTA“

Kun karkotat luonnon ovesta ulos, niin se lentää ikkunasta sisään,— huudahtaa kadettien „*Retsch*”⁶ lehti eräässä äskettäin julkaistussa pääkirjoituksessaan. Tätä vastavallankumouksellisten liberaalidemokratian virallisen äänenkannattajan arvokasta tunnustusta on erikoisesti korostettava, sillä kysymys on Venäjän vallankumouksen *luonteesta*. Eikä voida kylliksi korostaa sitä, kuinka voimallisesti tapahtumat vahvistavat oikeaksi bolshevismien peruskatsomuksen tästä porvarillisen *talonpoikaisvallankumouksen* „luonteesta”, vallankumouksen, joka voi voittaa vain esiintymällä horjuvaa, epävarmaa, vastavallankumouksellista porvarillista liberalismia *vastaan*.

Ensimmäisen Duuman edellä, vuoden 1906 alussa, hra Struve kirjoitti: „talonpojasta tulee Duumassa kadetti”. Se oli siihen aikaan *rohkea* väite liberaalin taholta, joka silloin *vielä ajatteli* maamiehen uudestikasvattamista naisista monarkistista opposition kannattajaksi. Tämä oli siihen aikaan, kun virkavallan äänenkannattaja, hra Witten lakeijain lehti, „*Russkoje Gosudarstvo*” vakuutteli, että „maanjussi pelastaa”, s.o. että talonpoikain laaja edustus osoittautuu itsevaltiudelle otolliseksi. Tuon kaltaiset käsitykset olivat *noina aikoina* (noina etäisinä aikoina! kokonaista kaksi vuotta erottaa meitä niistä!) niin levineitä, että jopa menshevikkienkin puheissa Tukholman edustajakokouksessa⁷ kuului selvästi samantapaisia ääniä.

Mutta jo ensimmäinen Duuma hälvensi peruuttamattomasti nämä monarkistien illuusiot ja *liberaalien illuusiot*. Kaikkein takapajuisin, kehittymättömin, poliittisesti neutraalisin ja puoluemielessä järjestymättömin talonpoika

osoittautui *paljon vasemmistolaisemmaksi* kuin kadetit. Kadettien taistelu „trudovikkilaista henkeä” ja trudovikkilaista politiikkaa⁸ vastaan oli liberaalien „toiminnan” perussisältönä kahden ensimmäisen Duuman aikana. Ja kun hra Struve — tuo eturivin mies liberaalisten vastavallankumouksellisten keskuudessa — toisen Duuman hajottamisen jälkeen sinkautteli kiukkuisia lausuntojaan trudovikkeista, julisti ristiretken talonpoikaiston „radikaalisuutta näytteleviä intelligentti”-johtajia vastaan, niin sillä hän toi ilmi liberalismiin *täydellisen vararikon*.

Kahden Duuman antaman kokemuksen jälkeen liberalismi kärsi täydellisen fiaskon: sen *ei onnistunut* „kesyttää talonpoikaa”. Sen ei onnistunut tehdä siitä vaatimatonta, peräänantavaista, sellaista, joka suostuu kompromissiin tilanherra-itsevaltiuden kanssa. Porvarillisten asianajajien, professorien ja muun intelligenttiryönän liberalismi ei kyennyt „mukautumaan” „trudovikkilaisiin” maanjusseihin. Se osoittautui poliittisesti ja taloudellisesti olevansa näistä *jäljessä*. Ja Venäjän vallankumouksen ensimmäisen kauden koko historiallisesta merkityksestä voidaan esittää yhteenvedo sanoilla: liberalismi on *jo* lopullisesti todistanut vastavallankumouksellisuutensa, sen, ettei se kykene johtamaan talonpoikaisvallankumousta; talonpoikaisto ei ole *vielä* täysin käsittänyt sitä, että todellinen voitto voidaan saavuttaa vain vallankumouksellis-tasavaltalaista tietä, sosialistisen proletariaatin johdolla.

Liberalismin vararikko merkitsi tilanherrataantumuksen voittoa. Nyt, kun tämä taantumus on säikäyttänyt, nöyryyttänyt ja ryvettänyt liberalismiin lokaan, kun liberalismista on tehty stolypinilaisen perustuslaki-ilveilyn maa-orjuudellinen apuri, herahtaa se tämän tästä kyyneliin menneisyyttä muistellen. Taistelu trudovikkilaista henkeä vastaan oli tietysti vaikeata, äärettömän vaikeata. Mutta... kuitenkin... emmeköhän voita toisella kertaa, jos tämä henki taas voimistuu? Emmeköhän me silloin näyttele paremmalla onnella kaupanvälittäjain osaa? Eikö meidän ansioitunut ja kuuluisa P. Struve kirjoittanut jo ennen vallankumousta, että keskimmäiset puolueet voittavat aina taistelun kärjisty-misestä äärimmäisten puolueiden välillä?

Ja nyt liberaalit, jotka ovat tyyten väsyneet taistelussa trudovikkeja vastaan, valttavat taantumusta vastaan trudovikkilaisen hengen henkiinheräämisellä! „Juur’ikään

Valtakunnanduumaalle jätetyissä oikeistolaisen talonpoikain ja pappien esittämissä maalakiehdotuksissa ilmenee vanhaa trudovikkilaista henkeä”, kirjoitetaan „Retsh” lehden samassa pääkirjoituksessa. „Nimenomaan trudovikkilaista eikä kadettilaista”. „Toinen ehdotus on talonpoikain laatima, ja sen on allekirjoittanut 41 Valtakunnanduuman jäsentä. Toinen on pappismiesten laatima. Edellinen on jälkimmäistä radikaalisempi, mutta eräissä suhteissa tämä toinenkin (kuulkaa, mitä kadettien „Retsh” sanoo!) jättää kauas taakseen kadettien agraarireformiehdotuksen”. Liberaalien on pakko tunnustaa, että kaikkien niiden valitsijain seulojien jälkeen, joihin on ryhdytty ja joita on toimeenpantu kuuluisan kesäkuun 3 päivän lain mukaan, tämä tosiasia ei todista (kuten olemme jo aikaisemmin todenneet: ks. „Proletarin” 22. numeroa) mitään satunnaisuutta, vaan Venäjän vallankumouksen *luonnetta* *.

Talonpojilla — kirjoittaa „Retsh” — maavarantoa ei käsitetä välimuodon mielessä, „vaan vakinaisen instituution mielessä”. Tunnustaessaan tämän kadetit ovat vaatimattomasti vaiti siitä, miten he itse, taantumusta mielistellessään ja sitä liehitellessään, ensimmäisestä toiseen Duumaan siirtymässä heittivät ohjelmastaan pois maavarannon (s.o. tavalla tai toisella, pienemmässä tai suuremmassa määrin, maan kansallistamisen tunnustamisen), asettuivat Gurkon⁹ kannalle, joka vaati maiden täydellistä yksityisomistusta.

Talonpojilla — kirjoittaa „Retsh” — maa hankitaan oikeudenmukaista hinnoittelua noudattaen (siis kadettien ehdotamalla tavalla), mutta — tuo merkityksellinen „mutta”! — hinnoittelun suorittavat „kyseisen paikkakunnan koko väestön valitsevat” paikalliset maaelimet.

Ja taaskin herrojen kadettien on oltava vaiti eräistä asioista. Heidän on oltava vaiti siitä, että tämä koko väestön suorittama vaali muistuttaa aivan selvästi sekä ensimmäisen että toisen Duuman tunnettua „trudovikkilaista” ehdotusta paikallisten maakomiteain valitsemisesta yleisellä, välittömällä ja yhtäläisellä äänioikeudella ja salaisella äänestyksellä. Heidän on oltava vaiti siitä, miten katalaa taistelua molempien ensimmäisten Duumain liberaalit kävivät tätä demokraattiselta kannalta katsoen ainoata mahdollista ehdotusta vastaan, miten raukkamaisesti

* Ks. Teokset, 13. osa, ss. 438—442. Toim.

he kieräilivät ja kieroilivat, kun heidän *ei* tehnyt mieli *sanoa* Duuman puhujalavalta kaikkea sitä, minkä he olivat sanoneet lehdistössään, „*Retshin*” pääkirjoituksessa, jonka Miljukov sitten julkaisi uudelleen („Vuosi taistelua”) ja joka toistettiin Kutlerin ehdotuksessa ja Tshuprovin artikkelissa (kadettilainen „Agraarikysymys”, toinen nide). Nimittäin: he tunnustivat lehdistössään, että heidän ajatuksensa mukaan paikallisten maakomiteain pitää muodostua tasapuolisesti talonpoikain ja tilanherrain edustajista sekä *hallituksen edustajasta* kolmantena osapuolena. Toisin sanoen: kadetit jättivät talonpojan kokonaan tilanherran armoille turvaten kaikkialla enemmistön jälkimmäiselle (tilanherrat ynnä tilanherra-itsevaltiuden edustaja ovat aina enemmistönä talonpoikia vastassa).

Käsitämme täydelleen, miksi porvarillisen parlamentti-liberalismin veijarien *on pakko* olla vaiti siitä. Turhaan he vain luulevat, että työläiset ja talonpojat saattavat unohtaa nämä Venäjän vallankumouksen suurimmat merkkipylväät.

Yksinpä papitkin, nuo ultra-taantumukselliset, mustasotniaiset pimeyden peikot, joita hallitus tarkoituksellisesti pitää yllä, ovat menneet agraariehdotuksessaan kadetteja pitemmälle. Yksinpä hekin ovat alkaneet puhua maan „keinotekoisesti korotettujen hintojen” alentamisesta, nousevan asteikon mukaisesta maaverosta ja niiden maapalstojen vapauttamisesta kaikesta verotuksesta, jotka eivät ole kulutukseen perustuvaa normia suurempia. Minkä vuoksi maalaispappi, tämä virallisen oikeauskoisuuden kyläpoliisi, on osoittautunut olevan talonpojan puolella *enemmän* kuin porvarillinen liberaali? Sen vuoksi, että maalaispappi joutuu elämään rinnatusten talonpojan kanssa, olemaan tuhansissa tapauksissa riippuvainen tästä, jopa toisinaan — pappien harjoittaessa pientä talonpoikaista maanviljelystä kirkon maalla — olemaan toden teolla talonpojan nahoissakin. Maalaispappi on palattava kaikkein zubatovilaisimmastakin Duumasta takaisin maalle, mutta sillä, joka on asettunut tilanherrojen puolelle, *ei ole* maalle *palaamista*, tekivätpä rankaisuretkekunnat ja Stolypinin vakinaiset sotaväen majoitukset maaseudulla kuinka puhdasta jälkeä tahansa. Näin muodoin osoittautuu, että taantumuksellisimmankin papin on vaikeampi kavaltaa maamies tilanherralle kuin valistuneen asianajajan ja professorin.

Niinpä niin! Kun karkotat luonnon ovesta ulos, niin se lentää ikkunasta sisään. Suuren porvarillisen vallankumouksen luonne talonpoikaisella Venäjällä on sellainen, että vain talonpoikaiskapinan voitto, mikä ei ole ajateltavissa ilman proletariaatin johtavaa osuutta siinä, kykenee viemään tämän vallankumouksen voittoon porvarillisen liberalismiin immanenttisesti vastavallankumouksellisuudesta huolimatta.

Liberaaleille ei jää muuta neuvoksi kuin joko olla uskottomia trudovikkilaisen hengen voimallisuuteen — se on mahdotonta, kun tosiasiat ovat näkyvissä, — taikka rakentaa toiveensa uuteen poliittiseen huijaukseen. Tämän huijauksen ohjelma on esitetty „Retshin” loppusanoissa: „Vain tämänlaatuisen reformin (nimittäin — „mitä laajimmalle demokraattiselle perustalle” rakentuvan agraari-reformin) vakava käytännöllinen asettaminen pystyy parantamaan väestön utooppisista yrityksistä”. Lue: teidän ylhäisyytenne, hra Stolypin, hirsipuillanne enempiä kuin kesäkuun kolmannen päivän laeillannekaan te ette ole „parantaneet” väestöä „utooppisesta trudovikkilaisesta hengestä”. Sallikaa meidän koettaa vielä kerta: me lupaamme kansalle mitä laajimman demokraattisen reformin, mutta todellisuudessa „parannamme” sen sillä, että panemme sen lunastamaan maat tilanherroilta ja turvaamme tilanherroille enemmistön paikallisissa maaelimissä!

Me puolestamme kiitämme kaikesta sydämestä herroja Miljukovia, Struvea ja kumpp. siitä uutteruudesta, millä he „parantelevat” väestöä „utooppisesta” uskosta rauhallisiin perustuslaillisiin teihin. Parantelevat ja todennäköisesti saavat myös parannetuksi.

„Proletari” № 27,
maaliskuun 26
(huhtikuun 8) pñä 1908

Julkaistaan „Proletari” lehdessä
tekstin mukaan

